

*Meer dan passie*



# *Meer dan passie*

*Didi Herber*

Auteur: Didi Herber  
Omslagbeeld: Pexels  
Coverontwerp: Didi Herber  
ISBN: 9789402179231  
Copyright © 2018 Didi Herber  
Bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming.

[www.facebook.com/didi.herber](http://www.facebook.com/didi.herber)

Voor Babs,  
die helemaal niet werd meegezogen in dit verhaal.

Fijne collega.  
Goede vriendin.  
Grootste fan.

xxx



“I shall take the heart. For brains do not make one happy  
and happiness is the best thing in the world.”

-

“Ik kies voor het hart. Omdat het verstand niet in staat is  
iemand gelukkig te maken en geluk is het mooiste in de  
wereld.”

- L. Frank Baum, The Wonderful Wizard of Oz (1900) -





## Proloog: Tien jaar eerder

### *Charlie*

Het is officieel. Het wordt een kutzomer! Op de eerste dag van de zomervakantie word ik zomaar gedumpte, terwijl ik zoveel plannen had met Ben. Hij is het helemaal voor mij. Mijn droomprins. De man met wie ik geacht word oud te worden. Moet ik mijn hele toekomst vaarwel zeggen, omdat hij dat op zijn eentje beslist? Ik dacht het niet!

Verstomd sta ik naar de jongen voor mij te staren. Mijn grote liefde. Mijn enige liefde wat dat betreft. Dat maakt het alleen maar zieliger.

De blik in zijn groene ogen staat verontrustend koel, dus probeer ik me op zijn woorden te concentreren. Voor de rest van de wereld sluit ik me gemakshalve even af.

‘Dit gaat niet werken, Charlotte. Na de zomer start ik mijn eerste voorbereidend jaar recht in Stanford. Californië is ver. Langeafstandsrelaties zijn gedoemd om te mislukken. Snap je?’

Wanneer ik niet meteen reageer, zet Ben een stap voorwaarts zodat hij zijn priemende ogen op de mijne kan fixeren. Met zijn hand op mijn bovenarm eist hij mijn aandacht. ‘Begrijp je wat ik zeg, Charlotte? Dit is een kans om mijn horizon te verruimen, nieuwe ervaringen op te doen.’

Ja, dat was de eerste keer al behoorlijk duidelijk. Een beetje nijdig ruk ik mij los van zijn blik en zijn aanraking. Met de grootste moeite probeer ik mijn ademhaling onder controle te krijgen. Stik! Het laatste wat ik wil, is tonen dat ik van slag raak door zijn woorden. Vlug knik ik om een nieuwe herhaling te vermijden. ‘Ik begrijp je.’ Luid en duidelijk.

Ik begrijp evengoed dat ik ga toegeven. Met de hoop dat hij tot inzicht komt wanneer hij na een ellendig jaar zonder mij beseft dat ik voor hem ook de ware ben. Boven alles probeer ik me vooral sterk te houden. Als ik dat niet doe, ga ik eronderdoor.

Ondanks die hoopvolle gedachte snijdt de nagalm van zijn woorden pijnlijk door mijn lijf. Mijn hart lijkt bij iedere samentrekking een beetje meer te verschrompelen.

Dus daarom zingen alle popartiesten met een akelig verkrampd gezicht over een gebroken hart. Het doet werkelijk fysiek pijn!

Voorzichtig glijdt mijn blik over hem heen op zoek naar een teken dat dit een of andere grap is die hij met me uithaalt. Al is het dan een ziekelijke grap, dan nog is het beter dan de werkelijkheid waarmee hij me om de oren slaat. Ik kijk helemaal van zijn voeten in zijn afgetrapte sneakers naar zijn lange blote benen en zijn gespierde dijën in de afgeknipte jeans die laag op zijn heupen hangt. Hij kruist zijn armen beschermend voor zijn borst waardoor zijn biceps strak aanspannen en de mouwen van zijn shirt op knappen staan. Zijn hele houding staat zo gespannen als een veertje. Ik moet even de zenuwen wegslikken voor ik zijn gezicht kan aankijken.

De bibberige beweging van zijn adamsappel verraad dat hij ook moeite heeft met slikken. Even wentel ik me in de mogelijkheid dat hij twijfelt, maar dan zie ik de volle lippen die ik zo vaak heb gekust. Diezelfde lippen zijn nu verwrongen tot een dunne streep. Hij frons zijn wenkbrauwen tot er diepe denkrimpels in zijn voorhoofd aftekenen, maar het meest onheilspellende is het ongeduld dat ik in zijn anders warme blik kan lezen. Alles samen opgeteld, voorspelt dat niet veel goeds. Hoewel hij er net hetzelfde uitziet als gisteren voelt hij vreemd aan. Alsof er iemand anders in zijn vel is gekropen.

‘Natuurlijk, ik begrijp je.’ herhaal ik, terwijl ik een lok achter mijn oor duw. Het klinkt helemaal niet zeker, toch lijkt het voor Ben voldoende te zijn.

‘Ik weet dat het de beste beslissing is.’ Hij ademt net iets te opgelucht uit naar mijn zin, terwijl hij zijn armen ontspannen langs zijn lichaam laat zakken. ‘Laten we er gewoon een fijne zomer van maken als vrienden. Want dat zijn we toch nog? Het ene hoeft niet noodzakelijk het andere uit te sluiten, toch?’

Met een taxerende blik neemt hij me op. Zoekt hij nu bevestiging? Ik kan dan wel toegeven aan zijn grillen, maar daarom hoeft ik het hem nog niet gemakkelijk te maken. ‘Meen je dat nu?’

Mijn antwoord maakt hem op slag nerveus. Met de punt van zijn schoen wroet hij heftig in de aarde. Hij heeft nauwelijks de moed om me aan te kijken als hij zijn smeekbede start.

‘We kennen elkaar al zo lang. Je moet toch toegeven dat we beter met elkaar opschieten als vrienden. Dit kan onze laatste zomer samen zijn. Het zou fijn zijn om mijn beste vriendin terug te hebben zonder...’

Iemand onderbreekt hem schreeuwend dat hij moet opschieten als hij nog iets van het feestje wil meepikken. Ben roept geagiteerd terug.

Het geschreeuw rukt me uit de intensiteit van het moment. Stillaan word ik me weer bewust van mijn omgeving. Spirit Wood Lake ligt in al zijn glorie voor mij uitgestrekt. Het water is net zo donkergroen als de ogen van Ben. Het afnemende zonlicht danst op het ritme van de golven die door de zachte wind op het water worden geblazen. Het zorgt voor een schittering die ik zo-even niet in Bens ogen kon terugvinden.

De tonen van opzweepende muziek vult geleidelijk aan mijn oren, maar kan helaas de echo van zijn woorden niet verdringen. De stemmen en het gelach van de mensen die binnen het begin van de zomervakantie vieren, kunnen dat evenmin.

Als Ben opnieuw mijn arm aanraakt, onderdruk ik de behoefte om hem ook deze keer van mij los te schudden.

‘Ga je mee?’ Met een knikje wijst hij naar Bar@TheLake.

Afwezig schud ik mijn hoofd. ‘Ga maar vast, ik kom zo.’

Met zijn hand nog steeds op mijn arm kijkt hij me speurend aan. Plots ziet hij er breekbaar en onzeker uit als een kind die wordt terechtgewezen op een grove fout.

‘Het is oké, Ben. Het komt wel goed met me, maak je nu maar geen zorgen.’ Het klinkt veel te toegeeflijk. Verontschuldiging

bijna. Verdomme! Tot zover de belofte aan mijn geëmancipeerde zelf om het hem moeilijk te maken. Meer terneergeslagen over mijn gebrek aan doorzettingsvermogen dan over mijn beslissing om Ben zijn zin te geven, sla ik vlug mijn ogen neer.

‘Hé, je hebt helemaal gelijk. Het kom heus wel goed. Ik bedoel, dit is een kans om nieuwe ervaringen op te doen. Je kunt net zo goed van de gelegenheid gebruik maken om te ontdekken waar je met je leven naartoe wilt.’ Bezorgd legt hij een hand op mijn wang, waardoor ik gedwongen wordt hem aan te kijken.

Ik weet niet of me dat nu gelukkig maakt omdat hij zich nog om me bekommert, of pissig omdat hij de oorzaak is van mijn leed. Ammehoela, nieuwe ervaringen. Ik was best tevreden met de richting die mijn leven uitging.

Hij laat verslagen zijn schouders hangen als hij ziet dat zijn kant-en-klare opbeurslogan niet het nodige effect heeft. Uiteindelijk valt er niets meer te zeggen, dus schuifelt hij naar de plaats waar het feestje ondertussen op volle gang is. Het is de plaats waar we samen onze zomer zouden doorbrengen. Bar@TheLake, de zaak van Tom, Bens broer.

Tom is zes jaar ouder dan Ben. Nadat hij ontdekte dat een leven als advocaat niets voor hem is, heeft hij dit pand gekocht toen hij terug is gekeerd van een rondreis doorheen Europa. Door in zijn tweede voorbereidend jaar recht aan Stanford te stoppen om een sabbatjaar in te lassen, is hij tegen de wens van zijn vader ingegaan om in diens voetsporen te treden. Iets wat zijn ouders niet meteen waardierend hebben opgenomen en dat is nogal zwak uitgedrukt. Al helemaal niet omdat het een verlengde zoektocht is geworden van bijna drie jaar. Ondertussen zijn ze bijgedraaid met de overtuiging dat het geluk van hun oudste zoon belangrijker is dan een carrière. Het aangepaste programma Global Business And Administration dat Tom volgt aan de North Dakota University draagt daar natuurlijk toe bij. En natuurlijk ook het harde werk dat hij het voorbije jaar heeft geleverd met de verbouwingen aan het oude pand aan Spirit Wood Lake.

Ben helpt hier deze zomer als vakantiebaantje, een welkom gebaar aangezien Tom niet over de middelen beschikt om personeel aan te werven. Op zich is het best een aardig baantje. Bar@TheLake is een populaire plek bij de jongeren van Jamestown. Hoewel het een fietstocht van een dik uur in beslag neemt (de gelukkigen die een auto bezitten doen er een klein halfuurtje over) is het afgelegen karakter van dit idyllische plekje de ontmoetingsplaats bij uitstek waar je ongestoord kunt rondhangen. Ver weg van afkeurend ouderlijk gezag.

Als toegewijd vriendinnetje bood ik dan maar aan om mee te helpen. Eigenlijk was het een voorstel uit pure egoïsme, omdat het me de kans gaf zoveel mogelijk tijd met mijn vriendje te kunnen doorbrengen. Het vooruitzicht op een zomer samen met Ben zal nu meer op een kwelling uitdraaien dan op een zegen.

Wanneer ik genoeg moed heb verzameld om het feestgedruis binnen te wandelen, voeg ik me bij mijn vriendinnen. Met een half oor volg ik hun gesprek over de kwaliteiten van het aanwezige andere geslacht, ondertussen speur ik de ruimte af naar de enige jongen die mij interesseert. Joyce en Lynn zijn net de score aan het betwisten voor het kontje van Luke als ik Ben heb gespot.

Joyce stoot me aan. ‘Wat vind jij ervan?’

‘Hm?’ Verstrooid en een tikkeltje ontstemd kijk ik haar aan.

Ze knikt ongeduldig naar Luke die op zijn gebruikelijke plaats op een kruk voor de bar zit. ‘Dat kontje verdient volgens mij een waardige negen.’ waarbij ze goedkeurend haar lippen likt.

‘Hij is te oud voor ons,’ reageert Lynn meteen, maar ze voegt er bedenkelijk aan toe, ‘alhoewel dat kontje er best mag zijn.’

‘Hoe bedoel je te oud? Hij is pas vierentwintig. Wat maakt zeven jaar uit op een mensenleven? Dat betekent trouwens dat hij meer ervaring heeft.’ Haar ogen fonkelen ondeugend. Zonder twijfel is Joyce meer dan bereid om die stelling uit te testen.

Terzijde genomen dat het in de staat van North Dakota wettelijk verboden is om als zeventienjarige met een volwassene

een relatie aan te gaan, is het mij een raadsel waarom iemand Luke Wilder ook maar in overweging zou nemen. Hij is niet meteen wat je een posterboy kunt noemen, met zijn onverzorgde uiterlijk en onverschillige houding. Waar ze die negen vandaan halen is me al helemaal niet duidelijk, want door zijn veel te wijde broeken is er niets te zien waar je een score op kunt geven. Toch wordt er een antwoord van me verwacht.

‘Geen mening.’ zeg ik uiteindelijk om me er zo gemakkelijk en vooral vlug mogelijk van af te maken. Er zijn andere zaken waar ik dringend mijn aandacht op moet vestigen.

Ik laat hen verder discussiëren, terwijl ik opnieuw in de richting van Ben kijk. Innerlijk wens ik dat hij me ziet staan en alsof mijn wens instant wordt ingewilligd, trakteert hij me onmiddellijk op een subtiele knipoog. Vervolgens draait hij zich om en vestigt zijn aandacht opnieuw op zijn luidruchtige vrienden. Mijn kortstondige vreugde wordt onverbiddelijk de kop ingedrukt. Ondertussen blijven Joyce en Lynn maar eindeloos doorgaan over de pro’s en contra’s van daten met een oudere jongen. Kan deze avond nog erger worden?

Ik schuif aan om een drankje te bestellen als ik zie dat Tom omkomt in het werk. Zonder er verder bij na te denken kruip ik achter de toog om de verzameling glazen af te wassen die zich bij de gootsteen hebben vergaard. Wanneer Tom me verrast aankijkt, haal ik mijn schouders onverschillig op. Als ik een handje toesteeek betekent dat niet alleen een paar extra handen voor hem, maar evengoed de afleiding die ik nodig heb. Het is zowaar een win-winsituatie binnen handbereik.

Zijn verbazing is natuurlijk niet moeilijk te begrijpen. Het is niet alsof Tom en ik een band hebben. Hij is, sorry, hij wás de broer van mijn vriendje. Niet dat hij de broer niet meer is van Ben, alleen is Ben mijn vriendje niet meer. Jezus, soms maak ik het voor mezelf gewoon te ingewikkeld. Ik bedoel dus dat we naast Ben helemaal niets gemeenschappelijk hebben.

We kennen elkaar niet echt. De enkele keren dat we elkaar ontmoet hebben, was hij het pand aan het verbouwen. Dan had hij het zo druk dat we amper een woord gewisseld hebben. Niet dat ik het echt probeerde, want wat kan een onwetend meisje van zeventien te vertellen hebben aan een kerel van vierentwintig die de halve wereld heeft gezien? Daarbij leek hij altijd een beetje nors als ik met Ben de vooruitgang kwam bekijken.

Nu word ik ook weer een beetje zenuwachtig van zijn innemende gestalte en persoonlijkheid.

Ik kijk hem steels aan, terwijl hij druk in de weer is met alle bestellingen. Zijn lange, gespierde lichaam vult een groot deel van de kleine ruimte achter de bar. Regelmatig strijkt hij zijn donkerblonde haar naar achter om de zweetdruppels weg te vegen.

Alsof hij voelt dat ik hem begluur, kijkt hij op. Zijn ogen zijn van dezelfde tint groen als Ben, maar daar houdt de vergelijking meteen op. Tom ziet er volwassen en serieus uit, terwijl Ben over een soort eeuwige kwajongenscharme beschikt.

‘Je weet toch dat ik vrijwilligers niet mag betalen?’ waarschuwt hij tussen twee bestellingen door.

Met mijn neus in de lucht en mijn handen in het schuim snuif ik overdreven hooghartig. ‘Echt? Tom Williams? Zie ik er dan uit alsof ik het voor het geld doe?’

Met een bedenkelijke blik grijnst hij me toe. ‘Dan hoop ik maar dat je genoeg neemt met mijn bevallige aanwezigheid en aangenaam gezelschap.’

Als antwoord blaas ik een dot schuim naar hem toe.

Een uur of wat later zijn alle glazen gewassen, de koelkasten aangevuld met drankjes en de lange rij wachtenden voor drie vierde bediend. Gedurende de hele tijd probeert Tom het mij zo aangenaam mogelijk te maken. Hij waagt het zelfs om me speels te plagen alsof we oude vrienden zijn. De ironie ervan ontgaat me niet. Net wanneer Ben het uit heeft gemaakt, wordt de

omgang met zijn broer gemakkelijker. Bijna amicaal zelfs, wat een week geleden nog volkomen onvoorstelbaar was.

‘Wat dacht je ervan? Heeft mijn gezelschap je genoeg vermaakt?’ vraagt Tom met een knipoog. Hij is heel wat minder intimiderend als hij lacht, vooral het kuiltje in zijn wang bezorgt hem iets ontwapenend. ‘Als je wil, mag je nu wel weer genieten van het feest. Geloof me, ik zorg ervoor dat je deze zomer nog genoeg kan werken. Waar hangt dat broertje van me trouwens uit?’

Onwillekeurig schok ik met mijn schouders. ‘Ik zag hem het laatst bij zijn vrienden. Je kent dat wel, lekker uit de bol gaan om het begin van het universiteitsleven te vieren. Kijk eens hoe stoer en groot we zijn!’ Ik heb er nog steeds de pest in dat Ben me de rest van de avond heeft genegeerd. Tom lijkt het wel amusant te vinden, want hij lacht om mijn misnoegdheid. En daar is dat kuiltje weer!

Hij geeft een biertje aan Luke die blijkbaar op de barkruk vastgelijmd zit. Het levert hem een afkeurende blik van me op. De voorwaarde om hier een feestje te mogen houden was dat er geen alcohol werd geschonken, zelfs niet aan de verantwoordelijke volwassenen die het toezicht op zich nemen. Volgens mij faalt Luke op alle punten, want hij is bepaald geen referentie voor verantwoordelijke volwassenen.

Tom trekt zich weinig aan van mijn stille veroordeling. ‘Ga nu maar gewoon Ben halen. Het wordt tijd dat hij ook eens de handen uit de mouwen steekt.’

Hoewel ik een confrontatie met Ben zou moeten vermijden gezien mijn pissig humeur, zie ik de kans om hem te voorzien van mijn ongezouten mening. Had hij er niet op gestaan dat we vrienden blijven? Tot dusver lijkt dat niets meer dan een zoethoudertje te zijn. Net als alle andere onzin die een jongen uitkraamt als hij genoeg van je heeft. De hele het-licht-niet-aan-jou-maar-aan-mij of ik-ben-niet-toe-aan-een-relatie rotzooi.



Tom trekt vragend een wenkbrauw op als hij mijn zure gezicht ziet, toch weet ik me vlug te herstellen. ‘Top, ik ga hem zoeken.’

Terwijl ik me een weg baan door de ondertussen overmatig zwetende en ernstig riekende lijven, probeer ik de donkere, warrige haardos van Ben op te sporen in de menigte. Ik vang bot, dus ga ik buiten mijn geluk beproeven.

Reflexmatig huiver ik bij het temperatuurverschil. Het lichte briesje voelt behoorlijk fris aan nu de zon onder is.

Naast een groepje meisjes die ik vaag ken van op school is er geen spoor te bekennen van Ben. Met mijn ogen tot spleetjes geknepen, probeer ik de oever van het meer te onderscheiden. De straatlamp is zo geplaatst dat de gevel van het gebouw volledig verlicht wordt, maar verspreidt enkel voor een kort stukje een vage gele gloed over het pad die naar het meer leidt. Toch volg ik aarzelend de weg naar het water. Een paar stappen verder hoor ik gedempte stemmen uit de richting van mijn bestemming komen. Misschien hebben Ben en zijn vrienden besloten om het feestje (mét illegaal verkregen alcohol, dat zou heus de eerste keer niet zijn) verder te zetten aan het meer. Het zou ook de eerste keer niet zijn dat zijn vrienden in halfdronken toestand staan op te scheppen over hun moed om vervolgens het donkere water in te duiken.

Ik zet de pas er goed in om de afstand van Bar@TheLake naar het water te overbruggen, wat helemaal niet meevalt als je amper ziet waar je je voeten moet plaatsen. Het licht beschijnt niet langer het pad dat ik afloop, dus behelp ik me met het geringe schijnsel van de maan en mijn tastvermogen om me door de struiken en laaghangende takken te worstelen die het terrein van Tom met het meer scheidt. Eens ik de oude steiger bereik (die dus voornamelijk gebruikt wordt door de jongens om indrukwekkende salto’s tentoon te spreiden) tuur ik de nabije omgeving af. Het ziet er nagenoeg verlaten uit, op een enkel zoenend koppeltje na. Het meisje herken ik als Chelsea, de hoofcheerleader van Jamestown Highschool. Het gerucht gaat

dat ze ieder jaar op de laatste schooldag haar vriendje dumpst om hem meteen in te ruilen voor een nieuw exemplaar. Zo te zien heeft ze haar slachtoffer al gevonden.

Ik loop het pad terug af en begeef me in haar richting. Het zal mijn avond voor een stuk goed maken als ik voor de primeur van de zomer kan zorgen. Niet dat ik me normaal met dergelijke roddels bezighoud, maar als het je op een presenteerblaadje wordt aangeboden? Dan, tja! Heimelijk verkneukel ik me al om de escapades van Chelsea te kunnen delen met mijn vriendinnen.

Zo stil mogelijk probeer ik dichterbij te sluipen. Mijn hart klopt een beetje sneller bij elke stap die ik vooruit schuifel, alsof ik een spion ben die op het punt staat een vijand te ontmaskeren. Dat sluipen is trouwens niet zo gemakkelijk als het lijkt en dat ook nog eens in stilte voor elkaar krijgen is al helemaal niet aan de orde. Een geboren spion zal ik nooit worden, daar ben ik veel te lomp voor. De gedachte heeft zich nog maar pas in mijn hersenen genesteld als ik mijn linkervoet voel uitglijden op een stuk modderige aarde. Met molenwiekende armen grijp ik om me heen op zoek naar houvast. De boei die voor mijn redding zorgt is een tak (denk maar twijgje) van een jonge boom. Nog voor ik het geluid hoor van het takje die in mijn hand kapot knapt, weet ik dat ik diegene zal zijn die betrapt wordt en niet Chelsea met haar nieuwe speeltje. Daarom zet ik meteen de verdediging in.

‘Hey, sorry, ik wilde niet storen...’

Het felle witte licht van een zaklamp-app verblindt me voor enkele seconden. Als uiteindelijk na veelvuldig en hevig knippen de witte waas voor mijn ogen wegtrekt, gebeuren er twee dingen.

Ten eerste, een verdacht bekende stem fluistert iets naar Chelsea en de gestalte van die verdacht bekende stem leunt heel intiem tegen haar aan. Ten tweede, ik herwin mijn volledig zichtvermogen waardoor de aanblik van de verdacht bekende stem mij hard in de maag stompt.

Het moet een belachelijk gezicht zijn om me te zien staan. Versteend en geschokt en vol ongeloof. Met mijn benen nog steeds wijd uit elkaar door het wegglijden, met open mond en zonder twijfel met vuurrode wangen.

‘Shit, Charlotte! Je liet ons schrikken.’ Ben gaapt me aan alsof ik hen als een stalker zit te bespieden. Als hij me een hand reikt om me te helpen mijn evenwicht terug te vinden, legt Chelsea bezitterig een hand op zijn borst. Ik probeer te negeren dat haar kapsel in de war zit en haar bloesje veel te laag is open geknoopt. Ik wil ook de ondeugende twinkeling in Bens ogen niet zien als hij naar haar kijkt. Die blik ken ik goed genoeg om er een betekenis aan te kunnen geven.

Ik weiger zijn hand en probeer zo waardig en zelfstandig mogelijk mijn positie te verstevigen. Het lukt me echter niet om mijn ogen van hem af te houden. Hij ziet er nuchter genoeg uit om te weten wat hij aan het doen is, waardoor ik voor de tweede keer die avond mijn hart pijnlijk voel samentrekken. Blijkbaar moet hij het niet ver gaan zoeken om zijn horizon te verruimen.

Chelsea kijkt nijdig mijn kant op, terwijl ze haar uitpuilende boezem tegen Ben aandrukt. ‘Kom Ben. We gaan ergens waar ze ons niet kan storen.’ zegt ze in een bijna onmogelijke combinatie van pruilen en sissen.

Ben knikt gewillig, maar voor hij zich laat meetrekken, fluistert hij vrijwel onhoorbaar, ‘Sorry, Charlotte.’

Heel even denk ik te zien dat zijn mondhoeken van spijt naar beneden trekken, maar het ging zo snel dat ik het me evengoed heb verbeeld.

Mijn oren suizen en mijn hart klopt dreunend in mijn keel. Ik voel hoe het bloed uit mijn gezicht wegtrekt. Enkele seconden lang ben ik niet in staat om me te bewegen, tot ik me eindelijk met een ruk weet om te draaien en begin te rennen. Mijn benen voelen slap, maar ze dragen me niettemin op automatische piloot over het pad. Tijdens mijn weg terug zwiepen de laaghangende takken venijnig tegen mijn blote benen en rijten mijn huid open,

maar ik ben te verdoofd om het ten volle te registreren. Paniek en wanhoop borrelen op uit mijn maag, het voelt alsof ik moet braken. Moedig slik ik het weg samen met mijn opkomende tranen.

Als ik de deur van Bar@TheLake bereik, twijfel ik even, maar vlucht dan toch naar binnen. Haastig duw ik me door de drukte, langs de bar en trek de eerste deur open die ik tegenkom.

‘Heb je Ben gevonden?’ roept Tom me nog na.

‘Niet gezien.’ antwoord ik gejaagd, zijn blik ontwijkend.

De deur geeft uit op een trap die ik met twee treden tegelijk opstorm. Zonder de moeite te nemen om het licht aan te schakelen, ren ik een kamer in. Een rauw geluid ontsnapt aan mijn keel als ik me uitgeput tegen de muur laat zakken. Ik bol mijn rug, trek mijn knieën op en druk mijn hoofd tegen mijn benen om mijn snikken te smoren.

Het geluid van voetstappen op de houten trap doen me onder mijn arm door gluren. Zou het kunnen dat Ben me is gevolgd? Dat deze vreselijke dag een gelukkig einde kent waarin hij me zijn oprechte verontschuldigen aanbiedt? Dat hij smeekt om hem te vergeven? Vanbinnen ga ik helemaal kapot van verdriet en mijn lijf trilt als een verslaafde die afkickt van zijn aanraking. Ik heb hem nu zo hard nodig. Zijn armen om me heen, het holletje van zijn schouder waar ik me veilig kan in weg nestelen.

Een diepe stem doorbreekt de stilte. Ik weet meteen dat het niet Ben is die me achterna is gekomen, dus verstop ik mijn natte gezicht weer tegen mijn knieën.

‘Gaat het wel?’ Tom staat in een paar passen naast me. De bezorgde toon klinkt door in zijn stem. Ik schud mijn hoofd en durf niet opkijken. Het gaat helemaal niet goed met me.

Ik voel hoe hij zijn lange lijf naast me laat zakken.

‘Je hebt Ben wel gevonden, is het niet?’

Opnieuw knik ik, maar vertik het om hem aan te kijken.

‘En aan jouw reactie te zien had je dat liever niet gedaan.’ Tom zucht diep, uit ergernis of uit onbeholpenheid of uit beide.

Mijn hoofd bonst pijnlijk bij mijn slapen en ik kan de schrille geluiden die uit mijn keel naar boven komen niet tegenhouden.

Tom duwt zijn schouder tegen me aan. Zachtjes, bijna lief. ‘Dat spijt me.’ Hij klinkt gelaten.

Behoedzaam til ik mijn hoofd naar hem op. ‘Mij ook.’ Voor ik er erg in heb stroomt een verse lading aan tranen over mijn wangen.

‘Hij was. Was er. Met...,’ maar verder kom ik niet.

Tom port opnieuw zijn schouder tegen de mijne. ‘Ben is een lul.’

Ondanks alles kan ik een halfslachtige glimlach niet tegenhouden. Het is fijn om mijn gedachten te horen uit de mond van een ander. Het geeft me de bevestiging dat ik het bij het rechte eind heb. Ben is een lul, maar toch wil ik hem wanhopig graag terug.

Voorzichtig legt Tom een arm over mijn schouder en trekt me tegen zich aan. Automatisch zoek ik een veilige plaatsje op om mijn hoofd tegenaan te vleien. Hij streelt een paar natte lokken uit mijn gezicht en plant een kus op mijn kruin.

De omhelzing voelt anders dan bij Ben. Tom is harder en warmer. Zijn huid gloeit door zijn shirt en jaagt de kilte uit mijn lijf weg. Een rustig gevoel spoelt over me heen en ik laat me troosten. Mijn tranenvloed droogt op tot ik nog slechts af en toe een miniem snikje laat ontsnappen. Tom blijft ondertussen gestaag mijn haren strelen, terwijl ik nog dichter tegen hem aankruip. Er vormen vreemde kriebels in mijn buik die er helemaal niet horen te zijn.

Na een tijdje til ik mijn hoofd op en neem afstand van hem. Mijn onderbuik protesteert door vinnig samen te knijpen. Ik negeer het gevoel wijselijk.

‘Bedankt,’ weet ik er uiteindelijk uit te persen.

Tom haalt een schouder op. ‘Geen moeite,’ gevolgd door opnieuw een diepe zucht. ‘Ben is mijn broer en ik hou van hem,

maar hij is echt een lul. Hij is het niet waard om je tranen aan te verspillen. Vergeet hem nu maar gewoon.'

Ik frons. Mijn droomprins vergeten? Ik dacht het niet! 'Weinig kans,' zeg ik gekweld.

Daar moet hij om glimlachen. 'O, jawel hoor. Zeker weten! Jij zult nog andere jongens leren kennen. Wat zeg ik, ze vallen vast met bosjes voor je voeten. Dan zal je hem vergeten. Ik beloof het.' Hij steekt plechtig twee vingers in de lucht. 'Erewoord!'

We blijven even stil naast elkaar zitten. Het is vreemd dat Tom degene is die me komt troosten, nog vreemder dat het hem ook daadwerkelijk lukt. Het ongemakkelijke gevoel dat ik normaal door zijn aanwezigheid krijg, is nergens te bespeuren, niet eens een glimp ervan.

'Moet je niet terug?' hoor ik mezelf vragen. Ik wil helemaal niet dat hij weggaat, door zijn nabijheid voel ik me minder verloren. Ik durf het aan om hem aan te kijken en staar recht in zijn donkergroene ogen. Storm-op-zee-groen.

Nieuwsgierig vraag ik me af wat voor man hij is. Of eigenlijk meer wat voor minnaar hij is. Ik voel mijn wangen gloeien, maar kan de gedachte niet bedwingen. Is hij teder en zacht of passioneel en ruw. Misschien iets ertussenin?

Tom fronst zijn wenkbrauwen, terwijl hij met zijn duim een verloren traan van mijn wang veegt. De beroering van zijn vingertop voelt als een streling. Hoe graag zou ik nu mijn wang tegen die grove, mannelijke handpalm vleien. Alsof hij mijn gedachten kan lezen, plooit hij zijn handen rond mijn gezicht. In zijn donkere ogen lees ik iets wat ik niet kan plaatsen, maar het vloeit onmiddellijk door naar mijn meest intieme regionen. Mijn lichaam lijkt de alarmbellen die in mijn hoofd afgaan opzettelijk te negeren.

Ik bijt op mijn lip, opgewonden door zijn aanraking, maar niet in staat om mij los te rukken. Mijn ogen volgen de contouren van zijn gezicht, krachtig en sterk. Ik blijf rusten op het kuiltje in zijn wang dat me uitdaagt het met mijn vingertoppen te strelen.

Tom laat teder een duim naar mijn mond glijden en trekt mijn onderlip los.

Hij kijkt me bedachtzaam aan. Slikt moeilijk.

‘Echt massa’s jongens aan jouw voeten,’ fluistert hij zacht.

Dan raken zijn lippen mijn mond.

Ik word gekust door Tom Williams.

## 1. Tien jaar later: Donderdag 27 augustus

### *Charlie*

Mijn innerlijke zelf verwijt me dat dit echt weer iets voor mij is, terwijl ik zo subtiel en nonchalant mogelijk mijn iets te korte rok wat lager probeer te trekken. Het zwart katoenen rokje dat ik nog heb overgehouden uit mijn jaren als serveerster lijkt plots iets te kort voor een belangrijk sollicitatiegesprek. Deze morgen was ik er nochtans van overtuigd dat het een degelijke keuze zou zijn met de wit satijnen bloes die ik van mijn zus Sam heb geleend. Hoewel die bloes nu ineens ook veel te strak zit. Met een voorzichtige blik kijk ik naar beneden, recht in mijn eigen decolleté. Ik pers even mijn lippen op elkaar bij het zien van mijn enige fatsoenlijke crèmekleurige beha. Sam had me nog gewaarschuwd dat mijn borsten er in dit “bommageval” enorm uitzien, maar het is nogal moeilijk om ze kleiner te laten lijken als je over een ferme D-cup beschikt. Nu ben ik er niet meer zo zeker van dat dit een geschikte outfit is om een goeie indruk na te laten. Al helemaal niet nu ik weet met wie ik het sollicitatiegesprek moet voeren. Jammer genoeg ben ik te ver gekomen om ongemerkt terug te krabbelen.

Het uitzendkantoor liet me gisteren in een voicemail weten dat ze een gesprek voor me geregeld hebben bij één van de belangrijkste ondernemingen van Jamestown voor de vacature van directiesecretaresse. De directeur had mijn CV doorgenomen en was benieuwd genoeg naar mijn capaciteiten om me uit te nodigen. Het is de eerste kans die echt de moeite waard is sinds ik terug naar Jamestown ben verhuisd. Deze morgen stopte ik dan ook opgetogen bij het uitzendkantoor om verdere informatie en gegevens van het bedrijf door te nemen. Mijn enthousiasme nam alleen maar toe bij het horen van de functieomschrijving. Dit zou de job zijn die mij meer stabiliteit kan bieden. Het zag er zo veelbelovend en ideaal uit. Tot het moment dat ze me de naam



van de algemeen directeur vertelden die ik zo meteen ga ontmoeten.

Ik zuig nog een volle teug zuurstof in voor ik aanklop op de deur die de vriendelijke receptioniste me heeft aangewezen. Het gouden naambordje die erop bevestigd is, schreeuwt me de naam en de functie toe van de persoon die achter deze deur zit.

TOM WILLIAMS. ALGEMEEN DIRECTEUR.

Tien jaar geleden heb ik hem voor het laatst gezien in dat beduimelde kamertje van Bar@TheLake. Gezien, geproefd, gevoeld. Dat moment staat nog steeds in mijn geheugen gegrift. Het is één van de onvermijdelijke belangrijke mijlpalen die iedere vrouw haarscherp en gedetailleerd blijft onthouden. Lange tijd dacht ik er dagelijks aan, maar uiteindelijk heb ik het een plaats gegeven tussen alle memorabele herinneringen die ik af en toe nog eens (in een zielige vlag van nostalgie) uit de diepten van mijn geheugen opvis. Ik kan het ook niet vergeten, het is nog steeds een van de meest intense momenten die ik ooit heb beleefd met een jongen. Met een man. Een man die ik niet eens zo goed kende. Hij was gewoon de juiste kerel op de juiste plaats en op het juiste moment. Door hem heb ik de daaropvolgende weken niet gejammerd over de manier waarop Ben me heeft gedumpte. Daarvoor had ik het veel te druk met mijn ongelooft over de impulsiviteit waarvan ik niet wist dat ik die in me had. En met het mijmeren over die verboden avond. Ik voel meteen mijn hormoonhuishouding rommelen als ik eraan terugdenk.

Na die avond heb ik Tom niet meer gezien, Ben ook niet trouwens, dat durfde ik niet. Het leek toen nog een onoverkomelijke situatie. Gedumpte door de ene en gekust door de ander. Het heeft zoveel weg van de soapseries die ik toen op dagelijkse basis volgde. Ook daarmee ben ik ondertussen gestopt.

Ik vraag me af of hij me nog zal herkennen. Zou hij me überhaupt nog herinneren? Gezien zijn reputatie zou het mij niet

verwonderen dat ook ik een vergeten verovering voor hem ben geworden.

Nog voor ik te lang over die vraag kan nadenken, wordt de deur geopend.

‘Juffrouw Mason?’ Het lange, gespierde silhouet van Tom overschaduwde mijn gezicht.

‘Ja,’ piep ik met een ijl stemmetje. ‘Charlotte Masson, aangenaam.’ Ik probeer de neiging te onderdrukken om de uitspraak van mijn familienaam te corrigeren. Gezien de omstandigheden bevind ik me niet meteen in de positie om hem de les te spellen.

‘Komt u binnen, juffrouw Mason en neemt u alsjeblieft plaats.’ Hij gebaart uitnodigend naar een lederen fauteuil die voor een groot metalen bureau staat.

De brede ruimte is minimalistisch bemeubeld. Metaal en zwart leder overheersen en geven het kantoor een koud en zakelijk uiterlijk. Het raam achter het bureau reikt van vloer tot plafond en geeft uit op 12Th Avenue. Een grote varen en wat lijstjes op zijn bureau (waarvan ik de foto’s niet kan zien) zorgen voor de enige persoonlijke toets.

De aanwezigheid van Tom oogt misplaatst in deze ruimte. Hij is gekleed in spijkerbroek en in casual sneakers. Hij draagt wel een wit overhemd, maar zijn mouwen zijn slordig opgerold en de bovenste knopen staan open, waardoor ik een glimp kan opvangen van de korte, donkerblonde krulletjes op zijn borst. In tegenstelling tot de ruimte komt hij warm en vitaal over.

Ik bestudeer zijn gezicht. De ongeschoren, weliswaar netjes getrimde, hoekige kaaklijn en zijn volle lippen die een zweem van een glimlach vormen. Het kuiltje in zijn linkerwang is er nog (God sta me bij!).

Donkergroene ogen kijken me vragend aan. Nog steeds diezelfde donkergroene ogen. En neen, daarin vind ik tot mijn opluchting geen enkel teken van herkenning.

Haperend adem ik uit voordat ik naar de aangewezen fauteuil loop. Wanneer ik plaats neem, trek ik nog eens hard aan mijn rokje, duw mijn knieën tegen elkaar en kruis zedig mijn enkels.

Dit gaat lukken. Dit moet lukken.

Tom neemt ondertussen plaats achter zijn bureau, met een lichte frons starend naar het computerscherm dat voor hem staat. ‘Juffrouw Mason...’

‘Zegt u alstublieft Charlotte.’ onderbreek ik hem voor het gemak als hij opnieuw mijn naam verkeerd uitspreekt.

‘Oké, Charlotte,’ vervolgt hij met een snelle blik vooraleer hij zijn aandacht weer op het computerscherm richt. ‘U bent ons aanbevolen door het uitzendbureau. Zij hebben uw curriculum vitae doorgestuurd en hebben verzekerd dat wij aan u een goede werkkraacht zouden hebben. Maar alvorens we daarover beslissen, zijn er nog een aantal vragen die ik u wilde stellen. Uw dossier is nog niet helemaal aangevuld, ziet u.’

‘Euh, natuurlijk. Vraagt u maar.’ Ik schuifel wat verder in de diepe stoel op zoek naar een comfortabele houding, waardoor mijn rokje nog wat hoger opkruipt. Mijn billen verkleven zich meteen met het warme leder. Nerveus friemel ik aan de stof in een poging om het verdomde kledingstuk terug te fatsoeneren.

‘Hier staat een opsomming van al uw vorige werkgevers. Ik zie dat u vooral ervaring heeft in de horecasector, maar ik vind nergens terug welke functies u hebt ingenomen in bedrijven zoals het onze. Hebt u ervaring in het kantoorwezen?’ Tom kijkt me indringend aan.

Wat krijgen we nu? Hij is toch zelf begonnen in de horeca? Waarom zou ik dan geen verandering van carrière kunnen maken? Ik bijt mijn tong af en antwoord op professionele toon. ‘In de praktijk heb ik inderdaad geen ervaring als secretaresse, maar ik heb mijn bachelor communicatie behaald aan de universiteit van Jamestown, zoals u kunt zien op mijn CV. Verder heb ik een cursus boekhouding gevolgd. Daarnaast durf ik zeggen dat ik over de nodige kwaliteiten beschik die een

goede secretaresse nodig heeft.’ Ik recht tevreden mijn rug, fier over mijn antwoord.

‘En wat zijn die kwaliteiten dan volgens u?’ Een glimp van een glimlach bereikt zijn lippen.

‘Wel,’ stamel ik plots wat onzeker. ‘Ik kan meerdere talen spreken en schrijven. Engels, Italiaans, Frans en ook wat Spaans. Mijn computervaardigheden waren vroeger heel goed. Het is wel een tijdje geleden, maar ik ben zeker dat ik dit vlug terug onder de knie krijg.’

Om mijn woorden kracht bij te zetten, probeer ik wat naar voor te schuiven in mijn stoel, maar mijn billen zijn ondertussen vergroeid met de bekleding van de fauteuil. Ik ben me er bewust van dat ik mijn lichaam nu in een rare positie voorover buig, maar blijf koppig doorgaan. ‘Ik ben ook heel goed met mensen. In de horeca is het belangrijk om vriendelijk en beleefd over te komen naar de klanten, ook als die lastig zijn. Ik kan dus zeggen dat ik over een goede dosis tact en geduld beschik.’

‘Hm, goed.’ Tom mag dan tevreden zijn met mijn antwoord, hij is blijkbaar nog niet aan zijn eind. ‘Mag ik vragen, waarom u ervoor hebt gekozen om van baan te veranderen en specifiek voor dit soort werk te kiezen?’

‘Absoluut,’ knik ik kort. Dit heb ik vooraf ingeoeffend. ‘Ik deed mijn werk graag, maar ben op zoek naar een standvastige baan. In de horeca worden lange uren gewerkt, vooral ’s avonds en ’s nachts. Een beetje meer structuur in mijn leven zou welkom zijn.’

Tom trekt een wenkbrauw op, terwijl hij me vragend aankijkt. Wellicht verwacht hij iemand die zich naar zijn werkuren kan schikken.

‘Wat natuurlijk niet wil zeggen dat ik niet flexibel kan inspelen op de werkuren wanneer dat nodig is,’ voeg ik er snel aan toe. ‘Ik wil best ’s avonds werken of eens in het weekend als dat nodig is. Alleen niet zo veel...’

Dit gaat niet goed. Zenuwachtig bijt ik op mijn onderlip. Mijn billen voelen ondertussen verdoofd aan en tintelen ongemakkelijk. Traag laat ik mijn handen naast me glijden op de zitting en probeer mijn billen te scheiden van het leder. Discreet duw ik me met een hand iets af van de zitting om mijn heupen wat omhoog te tillen. Met de andere hand probeer ik krampachtig mijn rokje op zijn plaats te trekken.

Wanneer ik opkijk, zie ik Tom met open mond staren. Enkele tellen kijkt hij diep in mijn ogen. Hij knippert een paar keer en schudt dan zijn hoofd. ‘Juist, ja....Euh.’ Hij is duidelijk even de draad kwijt.

‘Juffrouw Mason. Charlotte.’ Opnieuw schudt hij zijn hoofd alsof hij tracht zijn hersenen terug op orde te krijgen. ‘Laat ik u even iets vertellen over ons bedrijf. Wij zijn gespecialiseerd in het doorlichten en heroriënteren van kleine bedrijven en handelszaken. Dat houdt in dat zaken die het moeilijk hebben, onze diensten aanwenden om de problemen op te zoeken en samen een handelingsplan op te stellen om ze weg te werken. Wij blazen als het ware nieuw leven in de onderneming. Dat kan zich op allerlei facetten richten. Zowel structureel, inhoudelijk als op beleidsniveau. Ons doel is om deze bedrijven een nieuw perspectief te geven om te overleven in de huidige economie.’ Hij kijkt me kort aan en zet dan zijn uitleg voort.

‘Hierbij is het dus belangrijk dat goede afspraken worden gemaakt en dat die worden bijgehouden en nagekomen. Communicatie is een belangrijk stuk in de puzzel van ons bedrijf. En daar is de taak van onze secretaresses van groot belang. Hun taak is om alle afspraken in te plannen en overzichtelijk te houden. Zij zijn de tussenfiguur tussen onze klanten en onze medewerkers. Naast mezelf zijn er nog een tiental functionarissen met grote of kleine projecten belast in verschillende staten. De meeste daarvan in North Dakota zelf, maar ook in South Dakota, Montana, Wyoming, Minnesota en

Iowa zijn we actief. We kregen zelfs al enkele keren de vraag vanuit Nebraska, Missouri en zelfs Kansas.’

Weer pauzeert hij even om te kijken of ik nog kan volgen. ‘De openstaande vacature beslaat de functie van directiesecretaresse. U zou dus niet enkel alle externe afspraken en communicatie moeten regelen die mij aangaan, maar eveneens toezien op alle interne mededelingen en vergaderingen. U moet mijn rechterhand worden. Dat wil dus zeggen dat de mogelijkheid erin bestaat dat je meegevraagd wordt om de zaken op verplaatsing te gaan bekijken, al is dat wel uitzonderlijk.’

Ik knik bevestigend. ‘Natuurlijk, vanzelfsprekend. Ik ben er zeker van dat ik die verantwoordelijkheid kan opnemen.’

Maar kan ik dat echt? De rechterhand worden van Tom Williams? In een flits zie ik het beeld terug van zijn handen op mij en mijn handen op hem. Ik herinner me hoe hard en warm hij aanvoelde en...

Beseffend waar ik ben en met welke reden, maan ik mezelf aan om terug ter zake te komen. Dit is een sollicitatie voor een betrekking als secretaresse. Een baan die ik dringend nodig heb. Als een mantra klinken de woorden in mijn hoofd, “Je hebt die baan nodig! Je hebt die baan nodig!”

‘Ik stel voor dat ik u de kans geef om uzelf te bewijzen.’ Tom vouwt gedecideerd zijn handen in elkaar die voor hem op zijn bureau liggen. ‘Mijn huidige secretaresse, Jacqueline, gaat over een maand met pensioen. Zij kan jou opleiden en de do’s en don’ts bijbrengen. Laten we zeggen dat we je binnen drie weken evalueren. Dan zouden zowel ik als jij al een aardig idee moeten hebben of deze functie iets voor jou is.’

‘O, euhm, bedankt. Ik zal u niet teleurstellen,’ zeg ik ietwat ongelovig. Ik heb de job! Krampachtig knijp ik mijn knieën samen om een vreugde-huppel te onderdrukken.

‘Dan heb ik nog een paar kleine vraagjes voor jou betreffende jouw personeelsdossier.’ Tom kijkt terug op het computerscherm. ‘Wat is uw burgerlijke staat?’

‘Pardon?’ vraag ik verward.

‘Uw burgerlijke staat, Charlotte. Dat staat niet genoteerd in de formulieren die we ontvingen. Bent u alleenstaand, samenwonend, getrouwd?’ Tom wacht.

Ik denk even dat ik hem naar mijn handen zie kijken. Automatisch voel ik aan mijn naakte ringvinger. Mijn keel wordt onmiddellijk droog. Daar heb je het! Ik haat dit moment. De zielige blikken en het medelijden ben ik kotsbeu. Even overweeg ik om te liegen, maar ik moet naar waarheid antwoorden. ‘Ik ben weduwe,’ zeg ik op neutrale toon.

Hij kijkt me aan, zijn handen blijven boven het toetsenbord hangen.

Uitdagend steek ik mijn kin vooruit, klaar om zijn medelijden het hoofd te bieden.

‘Het spijt me dat te horen,’ antwoordt hij uiteindelijk kalm en kijkt dan terug naar zijn scherm, terwijl zijn lange vingers op het klavier tokkelen. Hij schraapt zijn keel. ‘Hebt u kinderen ten laste?’

Meteen wordt mijn humeur opgepept als ik aan Caro denk. Zonder de moeite te nemen om mijn glimlach te verbergen zeg ik. ‘Ja, één kind ten laste.’

Deze keer kijkt Tom niet op, een spiertje trilt in zijn gespannen kaak en zijn adamsappel beweegt duidelijk op en neer, terwijl hij moeilijk slikt.

Zijn lichaamstaal op dat nieuws doet mijn ongerustheid opflakkeren. Herinnert hij het zich dan toch? Ojee, hij zal toch niet denken dat... ‘Een dochtertje van vijf.’ vul ik snel aan met een gemaakte glimlach op mijn gezicht.

‘Fijn. Zo, dat was het ongeveer voor mij. Had u nog vragen, Charlotte?’ Zijn reactie is weer net zo zakelijk als ervoor. De onwetendheid frustreert me. Is hij nu een toneeltje aan het opvoeren?

Even weet ik niet goed waar ik het heb. ‘Nee, niet echt.’ Ik ben alleen maar opgelucht dat het voorbij is. ‘Of toch. Wanneer kan ik beginnen?’

‘Ik wil je zo snel mogelijk inzetten. Wat mij betreft mag je je morgenochtend rond halftien aanmelden aan de receptie. Ik zorg ervoor dat Doris, onze receptioniste, op de hoogte is. Zij zal je verder helpen. Tenzij je enkele dagen nodig hebt om voor je kind... Om opvang te regelen?’

‘Nee hoor, morgen is prima.’ Snel sta ik op en trek ik mijn rokje met een ruk naar beneden.

Ik steek mijn hand uit. ‘Nogmaals bedankt, meneer Williams.’

‘Zegt u maar Tom,’ verzekert hij me, terwijl hij mijn hand aanneemt. De aanraking van zijn warme, eeltige huid zendt vibraties door mijn lijf die ik voel tot in mijn teenkootjes. Heel even denk ik iets ondeugends te zien in zijn donkergroene ogen.

Hij loopt me voor om de deur voor me te openen. ‘Tot morgen, Charlotte. Ik kijk uit naar onze samenwerking.’

Wanneer ik halverwege de gang ben opgelopen, hoor ik hem zeggen, ‘O ja, voor ik het vergeet, trek morgen iets comfortabels aan. Een broek misschien? Wat denk je, Charlie? Ik zou niet willen dat je rokje iemand gaat afleiden.’

Ik draai me niet om of kijk hem niet aan, maar geef een laatste korte ruk aan mijn rokje. Bij iedere stap die ik zet, hoor ik mijn gedachten in cadans. ‘Hij weet het nog.’



## 2. Donderdag 27 augustus

*Tom*

Vanuit het raam van mijn kantoor kijk ik naar Charlie die aan de overkant van de straat plaats neemt op het gammele bankje van het bushokje enkele meters verderop. Ik kan een glimlach niet onderdrukken wanneer ze wanhopig probeert haar zwarte minirokje verder over haar benen te schuiven.

Ze is nauwelijks veranderd. Haar zwarte haren zijn nog steeds lang genoeg om haar heupen te strelen. Ze is prachtig, zacht en met rondingen waar iedere man van gaat kwijlen. Ik had bijna gekreund toen ik haar nakeek terwijl ze de gang opliep. Haar verrukkelijke kont wiegend in dat belachelijke korte rokje. Het leidde me af, opnieuw, net zoals de laatste keer dat ik haar zag. Misschien was het niet zo verstandig om er iets over te zeggen, maar het was sterker dan mezelf. Zeker nadat ik de hele tijd deed alsof ik haar niet kende. Alsof ik me niet elke centimeter van haar lichaam herinner. Eerst speelde ik die rol uit verwarring, omdat ze plots voor me stond, daarna omdat ik haar geen ongemakkelijk gevoel wilde geven.

Niettegenstaande ik haar dossier heb doorgenomen en de afspraak heb gemaakt voor een sollicitatiegesprek is ze de laatste persoon die ik verwacht had te zien. Dat zal me leren om zo nonchalant met sollicitaties om te gaan. Ik moet eerlijk toegeven dat ik zelden aandacht vestig op de persoon achter de sollicitatiebrief. Namen lees ik bijna nooit, meestal ga ik meteen over naar de CV en de aanbeveling van het uitzendkantoor. Als er iets veelbelovends tussen zit, mail ik hen het sollicitatienummer door en doen zij de rest. Wie er voor mij komt te zitten, boeit me weinig. De investering om iemand te leren kennen, bewaar ik tot ze hun bekwaamheid hebben bewezen.